

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ.

Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ, Η ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

Τὸ γενικὸ συμπέρασμα τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας, στὸ φῶς τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν τῶν μεγαλύτερων φιλοσοφικῶν πνευμάτων ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ ὅλων τῶν αἰώνων ἀπάνω στὸ πρόβλημα τῆς οὐσίας τῆς ἀπόλυτης Πραγματικότητας, εἶναι τὸ συμπέρασμα, πὼς ἡ οὐσία τῆς Ζωῆς, ὡς ἀπόλυτης Πραγματικότητας, εἶναι καθαρὰ πνευματικὴ καὶ μόνο πνευματικὴ. Τὸ ἀπόλυτο, ἀπειρο κι' αἰώνιο ὄν εἶναι πνεῦμα καὶ μόνο πνεῦμα. Καὶ τὸ γενικὸ αὐτὸ συμπέρασμα τῆς Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πνεύματος ἀνοίγει διάπλατα τὸ δρόμο πρὸς τὴν ὀριστικὴ καὶ τελειωτικὴ λύση ὅλων τῶν αἰώνιων μεταφυσικῶν καὶ ἠθικῶν προβλημάτων τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Φιλοσοφίας καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ καὶ τοῦ προβλήματος τῆς Ἀθανασίας. Ὁ Ἄνθρωπος, ὡς πνευματικὸ ὄν, στὴν ἀληθινὴ αἰώνια φύση του καὶ οὐσία του, εἶναι ἀθάνατο ὄν.

Στὸ φῶς ἤδη τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Κεφαλαίου αὐτοῦ (τοῦ Κεφαλαίου τοῦ προβλήματος τοῦ Πνεύματος) διαφωτίζονται φαινότατα καὶ λύονται ἱκανοποιητικώτατα ὅλα τὰ μεγάλα κι' αἰώνια προβλήματα τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς Ὀντολογίας, καὶ τῆς Ἠθικῆς. Ἀνάμεσα στὰ προβλήματα αὐτὰ εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τῶν νόμων τοῦ Σύμπαντος, τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Πνεύματος, πὸ ἐθίξαμε ἤδη πρὸ πάνω (σελ. 194).

Οἱ νόμοι τοῦ Σύμπαντος εἶναι καθολικὲς καὶ ἀναγκαῖες, παγκόσμιες καὶ παναιώνιες ὄντολογικὲς ἀρχές, πὸ διέπουν τὴ ζωὴ καὶ τὴ λειτουργία ὅλης τῆς Δημιουργίας.

Οἱ νόμοι τοῦ Σύμπαντος εἶναι νόμοι τοῦ ἀπολύτου ὄντος καὶ νόμοι τοῦ ἀπολύτου Λόγου (τῆς Λογικῆς). Οἱ πρῶτοι νόμοι εἶναι ὄντολογικὲς ἀρχές ὅλου τοῦ Κόσμου. Οἱ δεῦτεροι νόμοι εἶναι καθολικὲς καὶ ἀναγκαῖες γνωσιολογικὲς ἀρχές, πὸ διέπουν τὴ ζωὴ καὶ τὴ λειτουργία τοῦ Ἀνθρώπου Πνεύματος, τῆς Ἀνθρώπινης Σκέψης.

Μέσα στὸ πνεῦμα τῆς γενικῆς ὄντολογικῆς ἀρχῆς, πὸ ἐτονίστηκε ἤδη πρὸ πάνω ὡς θεμελιώδης ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος, τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ οἱ νόμοι τοῦ Λόγου ταυτίζονται ἀπόλυτα καὶ εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία μὲ τοὺς νόμους τοῦ ὄντως ὄντος καὶ εἶναι καθολικὲς καὶ ἀναγκαῖες παγκόσμιες καὶ παναιώνιες ἀρχές τῆς ζωῆς ὅλου τοῦ Κόσμου. Ὁ κύριος νόμος τῆς Λογικῆς εἶναι ὁ νόμος τῆς Ταυτότητας. Καὶ ὁ νόμος αὐτός, σύμφωνα μὲ τὴν πρὸ πάνω ἀρχή, εἶναι καθολικός, παγκόσμιος καὶ παναιώνιος νόμος τοῦ Σύμπαντος.

Οἱ νόμοι τοῦ Λόγου (Πνεύματος) ταυτίζονται ἀπόλυτα καὶ μὲ τοὺς νόμους τῶν Μαθηματικῶν, τοῦ μαθηματικοῦ Λογισμοῦ ἢ Στοχασμοῦ.

Στήν πνευματική Ἱστορία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας εἶναι ἀπειρες οἱ θεωρίες, πὸν εἶδαν τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς τελείας ταυτότητας καὶ ἁρμονίας τῶν νόμων τοῦ ὄντος, τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μαθηματικῶν. Πρώτη στήν Ἱστορία τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Φιλοσοφίας ἡ Φιλοσοφία τοῦ Πυθαγόρα καὶ ὅλης τῆς σχολῆς του εἶδε τὴν ὄντολογικὴ ὑφὴ τῶν νόμων τῶν Μαθηματικῶν, ὡς νόμων τοῦ Λόγου, καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀπόλυτη ταυτότητα τῆς οὐσίας τῶν Μαθηματικῶν μετὰ τὴν οὐσία ὅλου τοῦ Κόσμου. Τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς θεωρίας αὐτῆς ἐπιβεβαιώνει, μετὰ τὸ παγκόσμιον κῦρος τῆς, καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀριστοτέλη (Περὶ βλ. σελ. 337 — 338).

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας καὶ ταυτότητας τοῦ ὄντος καὶ τοῦ Λόγου εἶναι ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς φιλοσοφίας ὅλων τῶν μεγάλων Προσωκρατικῶν φιλοσόφων καὶ ἰδίως τῶν Ἑλεατῶν. Καὶ ἡ ἴδια ἀρχὴ εἶναι καὶ ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Ἀριστοτέλη: («ἐαυτὸν δὲ νοεῖ ὁ νοῦς κατὰ μετάληψιν τοῦ νοητοῦ... ταυτὸν νοῦς καὶ νοητὸν» Μεταφ. 1072β. 20 — 22).

Καὶ ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς ἐπιστήμης τῶν Μαθηματικῶν (Περὶ βλ. E. Bell «Les grands Mathématiciens», Ἔκδ. Payot, Paris 1961) ἀποκαλύπτει, πὸς οἱ περισσότεροι καὶ μεγαλύτεροι μαθηματικοὶ καὶ φιλόσοφοι ὅλου τοῦ Κόσμου καὶ ὅλων τῶν αἰώνων, καὶ τῆς Ἀρχαιότητος καὶ τῶν Νεώτερων Χρόνων, ἔχουν διακηρύξει καὶ τονίσει τὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς ταυτότητας τῶν ἀρχῶν τοῦ ὄντος καὶ τοῦ Λόγου καὶ τῶν Μαθηματικῶν καὶ τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸν Πλάτωνα ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς Γεωμετρίας. Καὶ κατὰ τὸν Γαλιλαῖο «τὸ μέγα βιβλίον τοῦ φυσικοῦ Σύμπαντος ἔχει γραφτῆ στὴ γλῶσσα τῶν Μαθηματικῶν». Καὶ ὁ μέγας ἐπίσης φυσικὸς καὶ μαθηματικὸς τῶν δύο τελευταίων αἰώνων Kelvin ἔχει εἰπῆ, πὸς «ἡ μόνη ἀληθινὴ Μεταφυσικὴ εἶναι ἡ Μαθηματικὴ.»

Ἐπίσης ὁ μέγας ἀστροφυσικὸς, ἀστρονόμος καὶ φιλόσοφος τοῦ 20οῦ αἰῶνα J. Jeans τονίζει: «Ὁ μέγας ἀρχιτέχτονας τοῦ Κόσμου ἀρχίζει ν' ἀποκαλύπτεται στὴν ἐποχὴ μας ὡς καθαρὸς μαθηματικὸς.» Καὶ ὁ ἴδιος ἀστροφυσικὸς καὶ φιλόσοφος ἔχει ἐκφράσει καὶ ἀναπτύξει τὴν ἰδέαν, πὸς ὁ μαθηματικὸς Λογισμὸς ἐκφράζει τὴν οὐσία ὅλου τοῦ Κόσμου» (βλ. σελ. 297 — 8).

Καὶ ὁ Alfred Einstein, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐπιστημονικὰ πνεύματα ὅλων τῶν αἰώνων, ἔχει τονίσει τὴν ἐσωτερικὴ ἁρμονία τοῦ Σύμπαντος, τὴν ἁρμονία τοῦ ὄντος καὶ τοῦ Λόγου (βλ. σελ. 298 — 9).

Καὶ ὁ 20ὸς αἰῶνας χαρακτηρίζεται γενικὰ ἀπὸ τοὺς ἐγκυρότερους ἀνθρώπους τοῦ Πνεύματος ὡς ὁ αἰῶνας τοῦ Πανμαθηματισμοῦ. Ὁ αἰῶνας τοῦ ἀπολύτου θριάμβου τῶν Μαθηματικῶν. Καὶ ὁ θρίαμβος αὐτὸς δὲ σημαίνει τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸν ἀπόλυτο θρίαμβο τοῦ πνεύματος τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ ἰδεαλιστικοῦ Ρεαλισμοῦ (Πανπνευματισμοῦ), τοῦ Πλατωνισμοῦ. Ὁ Θεὸς ὅλων τῶν θεῶν τῆς παγκόσμιας καὶ παναιώνιας Φιλοσοφίας καὶ τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Παναιώνιου Ἑλληνισμοῦ εἶναι ὁ Πλά-

των και μόνο ο Πλάτων. Ο 20ος αιώνας είναι και ο αιώνας της αναγέννησης και του απόλυτου θριάμβου της Φιλοσοφίας του Πλατωνισμού.

Κι' εδώ έχει τη θέση του και πρέπει να μνημονευτή και το όνομα ενός από τα ευγενέστερα θύματα των σκοτεινών δυνάμεων της Ιστορίας όλης της Ανθρωπότητας, του ηρωικού Γάλλου φιλοσόφου και μαθηματικού A. Lautman. Ο A. Lautman γεννήθηκε στα 1908 κι' έπεσε ηρωικά στα 1944, στα χρόνια της Κατοχής της Γαλλίας από τη Χιτλερική Γερμανία, τουφεκισμένος από τα όργανα του Γερμανικού Φασισμού, του Χιτλερισμού. Ο Lautman έχει γράψει τους βαρυσήμαντους αυτούς λόγους: «Δεν μπορούμε να μιλάμε για την απόλυτη Πραγματικότητα ανεξάρτητα από τους τρόπους και τις μορφές της Σκέψης. Η επιστήμη των Μαθηματικών αγκαλιάζει την απόλυτη Πραγματικότητα. Η Σκέψη δεν κατεβάζει τη μαθηματική Επιστήμη. Ο φιλόσοφος αγωνίζεται να συλλάβη και αποκαλύψη την Πραγματικότητα. Είναι υποχρεωμένος να οικοδομήσει μια πνευματική κοσμοθεωρία, που ν' αποκαλύπτει τα μυστικά του φυσικού Σύμπαντος. Οι μαθηματικές έννοιες αποκαλύπτονται στο μαθηματικό και το φιλόσοφο ως νοητά όντα και δημιουργήματα του Πνεύματος, σε βαθειά αρμονία με την ουσία του Κόσμου. Η αρμονία των Μαθηματικών με τη Φυσική είναι απόδειξη της νοητότητας, δηλαδή της πνευματικότητας του Σύμπαντος.»

Η Φιλοσοφία του Lautman συνεχίζει, όπως βλέπουμε εδώ, τη Φιλοσοφία της μακράς σειράς των μεγάλων μαθηματικών και φιλοσόφων από την εποχή του Πυθαγόρα και όλων των Πυθαγορείων και ως τα χρόνια του Malebranche και του Aug. Comte, των J. Jeans και Einstein. Η γλώσσα των Μαθηματικών είναι η γλώσσα του Σύμπαντος και της θείας αιωνίας μουσικής του Σύμπαντος.

Η αλήθεια της απόλυτης αρμονίας του Όντος και του Πνεύματος, του Σύμπαντος και του Ανθρώπου, αποδειχνεται κι' επιβεβαιώνεται δορυώτατα και τελειότατα και χωρίς καμμιά απολύτως αμφισβήτηση, από την όλη πνευματική Εμπειρία όλης της Ανθρωπότητας. Η πνευματική Ιστορία όλου του Κόσμου δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η πνευματική επαλήθευση, με τα μέσα της θετικής και πειραματικής Επιστήμης, της άπειρης αλυσίδας των επιστημονικών ανακαλύψεων, κατακτήσεων και προόδων του Ανθρώπινου Γένους μέσα στο πέραςμα όλων των αιώνων. Το Ανθρώπινο Πνεύμα χιλιάδες και δεκάδες χιλιάδες κι' εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια βαδίζει μέσα στο Άγνωστο και το αιώνιο Μυστήριο, βυθίζεται πάντα μέσα στα πιο βαθειά σκοτάδια και φέρνει κάθε στιγμή στο φως αξιοθαύμαστες επιστημονικές ανακαλύψεις και κατακτήσεις και πνευματικές προόδους, που εκπλήσσουν και καταπλήσσουν όλο τον Κόσμο. Η πνευματική Εμπειρία όλης της Ανθρωπότητας μαρτυρεί κι' επιβεβαιώνει την απόλυτη αλήθεια, πως το Ανθρώπινο Πνεύμα στις άπειρες πνευματικές ανακαλύψεις και κατακτήσεις του μέσα στον Άπειρο Χρόνο δεν κάνει τίποτ' άλλο παρά με την πνευματική διείσδυσή του μέσα στα σκοτάδια του απόλυτου Πραγματικού ν' αποκαλύπτει, στα μάτια όλου του Κόσμου, τον ίδιο τον εαυτό του. Όλες οι

ἀνακαλύψεις και κατακτήσεις και πρόοδοι ὄλων τῶν Ἐπιστημῶν στηρίζονται και θεμελιώνονται ἀπάνω στις ἀρχές και τοὺς νόμους τοῦ Πνεύματος, τῆς Σκέψης, τῆς Λογικῆς. Ὅλες οἱ ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις — κατακτήσεις και πρόοδοι εἶναι πρωταρχικὰ μόνο ἐπιστημονικὲς λογικὲς ὑποθέσεις, ποὺ ἐπαληθεύονται ὑστερώτερα μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ Ἐμπειρία, ποὺ βασίζεται ἀπάνω στὴ Σκέψη και δουλεύει και οἰκοδομεῖ ἀπάνω στοὺς καθολικοὺς νόμους τοῦ Πνεύματος και μόνο τοῦ Πνεύματος. Μὲ ἄλλους λόγους ὄλη ἡ πνευματικὴ Ἱστορία ὄλου τοῦ Ἀνθρώπινου Γένους μαρτυρεῖ κι' ἐπιβεβαιώνει ἀπόλυτα, πῶς, στὸ βάθος και στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, τὸ Ὄν και ὁ Λόγος, ὁ Κόσμος και τὸ Πνεῦμα, εἶναι ἓνα και τὸ αὐτό. Καὶ ἂν ὑποτεθῆ, πῶς σύμφωνα μὲ τὴ θέληση ἑνὸς κακοῦ δαίμονα ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητος, ἔπαυε νὰ ὑπάρχει στὸ μέλλον ἡ κοσμικὴ ἁρμονία τοῦ ἀπολύτου Πραγματικοῦ και τῆς πνευματικῆς ἀρχῆς τοῦ Παντός — Ἐνός, τοῦ Πνεύματος και τοῦ Ὄντος, τὴν ἴδια στιγμή θὰ ἔπαυε νὰ ὑπάρχει στὸ μέλλον και θὰ σταματοῦσε ἀμέσως κάθε πραγματικὴ πρόοδος, και ἡ ἐλαχίστη πρόοδος, ὄλου τοῦ Κόσμου. Μὲ ἄλλα λόγια, στὴ Σκέψη αὐτὴ ὄλος ὁ Κόσμος θὰ βυθιζόταν μονομιᾶς και γιὰ πάντα μέσα στὸν αἰώνιο Ζόφο.